

Any de la Misericòrdia: la porta de Gaudí

Dm, 8/12/2015 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

El 8 de desembre proper s'inicia l'Any de la Misericòrdia, convocat pel papa Francesc, amb motiu de la celebració dels 50 anys de la conclusió del Concili Vaticà II. La Porta Santa de cadascuna de les quatre basíliques majors de Roma es converteix en un símbol d'accés a una realitat de gràcia, d'impuls espiritual i d'itinerari col·lectiu. En aquesta ocasió i, per primera vegada, aquest ritu es descentralitzarà, perquè tindrà lloc un fet similar a les catedrals de tot el món el tercer diumenge d'Advent, a més de santuaris i llocs de significació especial. El papa Francesc, en l'audiència general del 18 de novembre, va reflexionar sobre la porta. Va fer una al·lusió clara a la gran porta de la Misericòrdia de Déu: «La porta està oberta generosament, ens cal, però, una mica de coratge per creuar-ne el llindar. Cadascú de nosaltres té dintre seu coses que li pesen. Tots som pecadors! Aprofitem aquest moment que ens arriba per creuar el llindar d'aquesta misericòrdia de Déu que no es cansa mai de perdonar, no es cansa mai d'esperar-nos! Ens mira, està sempre al costat nostre. Ànims! Entrem per aquesta porta!»

La invitació consisteix a deixar entrar el Senyor i també deixar-lo sortir quan «és presoner de les nostres estructures, el nostre egoisme i moltes altres coses». El repte: «Res de portes blindades a l'Església, res, tot obert!» Jesús és la porta que ens obre a la misericòrdia de Déu.

El visitant de la ciutat de Barcelona que vol seguir l'obra arquitectònica de Gaudí inclou en el seu itinerari monuments com la Sagrada Família, el Parc Güell o la Pedrera. No obstant això, corre el risc d'ignorar un edifici profundament suggeridor i interessant: el col·legi de les teresianes de Ganduxer, que Enric d'Ossó li va encarregar per construir la casa mare de la Companyia de Santa Teresa de Jesús. La construcció amb forma de paral·lelepípede constitueix un homenatge al Castell Interior o les Morades de la santa andarega. És famosa la galeria dels arcs parabòlics, però m'aturo només en un detall: la porta d'entrada, que, forjada per ell mateix, no té pany. No hi ha manera d'introduir-hi una clau. Es pot pensar que, com tot bon artista, podria haver tingut un descuit, però la seva intencionalitat va ser profundament simbòlica. No es pot treballar en la vida espiritual, no existeix treball interior possible, sense la decisió personal d'obrir la porta. Ningú no et pot forçar des de fora. Tu decideixes si vols obrir la porta a qui et truca. A més, constitueix un reclam a viure de manera permanent la pròpia interioritat. Si un se'n va d'ell mateix, quan vulgui tornar, potser no trobarà la manera d'obrir la porta i d'entrar novament al seu castell interior. Tal com diu el Papa: «El Senyor no força mai la porta: també Ell demana permís per entrar.» De nosaltres depèn obrir-nos a la misericòrdia de Déu, que no falla mai.